

אורות השבת

גלוון מס'
1063

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טרייקי

פרשת השבוע
פקודי

עוורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

משכן העדות

אללה פקודי הפלשו משלוחם העדות
אשר פקד על פי משה...
(שמות לח, כא)

המשכן משכנן: שני פעמים, רמזו למקדש שננטש מכון
בשני חורבנן על עונונתויהן של ישראל.
(רש"י)

מדברי רשמי הללו יש לנו ללמידה יסוד גדול במשמעותו חרוכן בבית המקדש, וגם המוטכו לבניינו העתידי בבב"א. שכן מדבריו עולה, שהמשכן הוא בהינתן משוכן - אשר בו משכן הקב"ה את עונונתיים של ישראל, והינו שביחמ"ק ממושכן בידי הקב"ה עד שנפער את חרבנו בשובנו אליו מדריכינו הרעה. וכבר תמה הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל, מודיע טרם ציינו לבניין בית המקדש, שלא הקב"ה מקיים את כל התורה כולה ובכל זאת זה מצות אם חובל תחבול שלמות רעך עד בא המשם תשיבו לו כי היא כסותו בלבד היא שמלתו לעורו במה ישכני (שמות כב, כה-כג), הרי שהמלוה חייב להחזיר את משכנו החידש של העני אף שטרם פרע לו את חوبו. ואם כן, מדוע אין הקב"ה מחזיר את משכנו, הרי בלעדיו אין לנו חיים...ועלך השיב: ב'נראה שאין אנו מרגשים בחסרונו של המשכן, כפי שהענני מרגיש בחסרונו בסותו או כרתו היחידה! **ואם** יש את نفس שאלת מהי משמעויות חרבן הבית והשפתו על כל מולך חיינו עלי אדמות, שא נא ענייך לדברי הגמי' ובבא בתורה ס' (ב): מיום שנחרב בית המקדש ופשטה מלכות הרשעה שגוררת עליינו גזירות רעות וקשות ובלתי ממן תורה ומצוות... בדין הוא שהינו צרכינו לגוזר על עצמנו שלא לישא אשה, אלא הנן להם לשישראל מوطב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין. ופי רשי' שם - שלא יכול לעמוד בה, עכ"יד הגמי' שם. עיין להרב שמן ששון (סמן לב) אשר העיד ששמע מפי המהרים פדאווה, שהזו עיקר טעמו של רבינו גרשום אשר הרים יכל לעמוד, מכל מקום שפיר יש לגוזר על אמרת שבליacha אחת אין רוב הציבור יכול לעמוד, אשר לא אדםasha על אשתו. שכן חן אשר שניה ובדין הוא שנגוזר על עצמנו, ונמצאה שתקנת רגמ"ה היא למעוד דינא לתלמודדא, עי"ש. ועין עוד לרבות נודע ביהודה ווייד' תנינאי סימן קמ"ה אשר העלה, שתקנה זו של רגמיה היא מדברי קבלה, ובמספריו הקי' שייעורי אבני עוז (ח'יא סטמן באות ד) הוכחתה שהנודע ביהודה נ麝 לטעם הנזכר בדברי מהרים פדאווה, וכן ס"ל שהוא מדברי קבלה, עי"ש. הנה כי אין עין רואה ואוזן שומעת, שאין ערך לקיום העולם אשר חסר את בנין בית המקדש והשראת השכינה, עד כדי ביטול מצות פריה ורבייה אשר תכליתו לישיב את העולם - יפרו ורבו ומילאו את הארץ, שכן מה ערך יש ליישב עולם אשר אין תכלית לקיים! והדברים ווראים ומדברים הם בעד עצם.

ואכן לשנתנו בדורות נראה, שהשראת השכינה בישראל היא מקורה כל הברכות, ולעומתה גלות השכינה היא שורש כל הפורעניות רח'יל. וגם ערוכה היא (סוכה גג, א) אודות הלאן והזקן אשר אין-can מיכאן! ופי רשי' שמשה כהונת השרה השכינה, והיינש מבמקם שהשכינה שורה - ישחכל, אך במקומות שאישור הרבה להשרות השכינה, איזון זולת הרשות וורבן. **ודע** שהשפעת החורבן וגנות השכינה על קיום העולם, אכן רק בטבע הגשמי המוטבע בו וככך שאמרו בגמ' ימום שנחרב בית המקדש ניטל טעם הפירות, והינו שטבע הבהירא נשתנה. אלא הוא גורם מכירע גם במדרגות התורה ולומדייה, שכן דועים דברי הגראי' הנשגבים: שמiams שחרב ביהמ"ק אין בידי כל בריה לחדר כלום בתורה, וכל עמלנו בלימודיה הוא רק להבון את דברי הראשונים שכבר נתחדרו בעולם, עכ"יד. והדברים נוראים ומבהילים, שכן אכן מגודלי המפרשים והמחודדים ברזי תורה, מעיד על עצמו - שכן אין צורך לחדר כלום בתורה מיום שנחרב ביהמ"ק!

והאמת תורה דרכה שהכרה זו צריכה להיות נחלת הכלל, ואני שמורה לך ליחידי סגולה. שהרי הלכה היא בשושן אויה סימן קפ' שיער ה, ומקור דבריו בשינוי הלקט סימון המשך דבר רב העיר במדור "אורות הקשרות"

דבר העורך

היכל העשירות

'שייה זהב התנופה'. כתוב 'בעל הטורois' "ממון" (136). הממון אמנים 'יסולם מוצב ארץ' אך יראשו מגיע השמיימה. מבאר בעל שם טוב הקדוש זיע"א הממון "מוצב ארץ" שהוא הבעל שאון בו ממש, אבל "ראשו מגיע השמיימה", שהועשה שימוש בכך בכספי בשכל וכל טוב, מתעלה למעלה עלינו. אמר הרבי העשירות היא "אליה" שמנה, אבל "וקוץ" גדול "בח". מעתים הם היודעים לשלו' ולחלץ את הקוץ מן האליה. אמר בעל התנופה זיע"א היכל העשירות עומד בין גן העדן ליהינום, ושני פתחים לו, זה כנגד זה אחד לערב גן העדן, והשני ליהינום. רבי מאיר מפרמישלאן זיע"א אמר ריבונו של עולם, יודע אני שבתפלות ישראל יש בקשורת הרבה לממון, אבל אם תבדוק את הממון של ישראל, תמצא שם הרבה חסדים תורה ומצוות ומעשים טובים.

היכל העשירות
רב עוזיאל אדרי

רב המרכז הרפורמי "סוקה"
וכק"ק "שבטי ישראל" שכונה יש בא-שבע

לוח זמנים שבועי

שם הדמנין	מועד לבאר-שבע					
	יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום כ'	יום ב'
עלות השחר	ד' אדר ב' (23.3.24)	ה' אדר ב' (22.3.24)	ו' אדר ב' (21.3.24)	ז' אדר ב' (20.3.24)	ח' אדר ב' (19.3.24)	ט' אדר ב' (18.3.24)
זמן טלית ומיטלין	4:24	4:25	4:27	4:28	4:29	4:31
זרחה - גין החמה	4:31	4:32	4:34	4:35	4:36	4:38
סדי' ק"ט לסתת מ"א	5:44	5:46	5:47	5:48	5:49	5:50
סדי' ק"ט להטאת הנב"א	8:05	8:06	8:07	8:08	8:09	8:10
חצות זם ויללה	8:42	8:43	8:44	8:45	8:45	8:46
סדי' ב' ברכות ק"ט	9:44	9:44	9:45	9:46	9:46	9:47
טחנה ג' חזה	11:47	11:47	11:48	11:48	11:49	11:49
טחנה ג' חזה	12:19	12:19	12:19	12:20	12:20	12:20
פלג חנוכה	16:54	16:53	16:53	16:52	16:52	16:51
שכינה	17:57	17:56	17:55	17:55	17:54	17:53
צאת הכוכבים	18:11	18:11	18:10	18:09	18:09	18:08

זמן הדלקת הנרות

פרקדי	פרשת השבוע:
ויעש חירום	הפטרה:
17:31	כניסת השבת:
18:23	יציאת השבת:
19:06	רבנן תם:

"ברכת הלבנה"
הלו מילוי ראשון בערב ז' אדר ב'
שם זמנה יום ראשון בערב ליל "ה' טוירס" עד השעה 5:35 בלילה

אורות הפרשה

מפני בשמי

אללה פקודי המשכן משכנן העדות אשר פוקד על פי משה עבדת הלוים ביד אהתרן הכהן (לח, כא). כתוב במדרש הרבה אין עושים שורה על הצבור בממון פחות מושנים. ומשה אכן עשה יהידי גבור, אלא אף על פי שהוא משה הצדיק נאמן על פי הגבורה, קרא לאחרים וחישב על ידם. שנאמר "אשר פקד על פי משה... ביד אהתרן הכהן".

לעת משפט

אללה פקודי המשכן, משכנן העדות' (לח, כא). אמר רב"ח אף על פי שבאי הצדק הכהרים אין מודוקדים אחרים, בכל זאת טוב שיתנו חשבון, כמו שמצוינו במשה רבנו שנתן חשבון מנדבות המשכן.

עדות ממשמים

אללה פקודי המשכן, משכנן העדות' (לח, כא). אמר המלבי"ס "משכן העדות" המשכן עצמו היה עדות ש"פקודי המשכן" שהחשבון והמנין היו נכונים, שלא הייתה חילילה שום מעילה. שכן אילו היה בו שמק של גניבה או שחיתות, זה לא היה משכן, והשכינה לא הייתה שורה בו, שכן אין לה שונא גול בעלה (ישעיה א, ח).

אות ומופת לחדרת

אללה פקודי המשכן, משכנן העדות' (לח, כא). מבאר ה"תורת משה" משה עצמו ציווה לפוקד את כל רצונותיו בפניהם דין וחשבון, אותן ומופת לדורות הבאים, לבאים בכל הזמנים, שלא ייחרו עד שייתבעו מהם חשבון. ואף הנגנון והשר שביהם לא ידרשו שיאמיינו לו על דברתו.

בן המשכן לעמל

אללה פקודי המשכן, משכנן העדות' (לח, כא). מבאר ה"אמורי חן" במשכן חישבו ובדקו כל פרוטה ופרוטה, ואילו בעגל, מכל הזהב הרב שנאנס לא יצא אלא עגל זהב קטן איש לא דרש דין וחשבון, איש לא שאל ולא הקשה.

לתרומות ראשונות

אללה פקודי המשכן, משכנן העדות' (לח, כא). אמר רב היריבי היריבי"צ האוסף ממן למטרות צדקה כלשחיו עליו לתורם מעצמו את המטבח הראשון.

הפלל הוא טוב

וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר ציווה ה" (לט, כט). מבאר רב הירושע טרונק מקטונת זעירא "כל המלאכה", כי בפרטים אפשר שישיו חסרונות, אך הכל הוא טוב. זהו שאמר בלק "אפס קצחו תראה" על חידים, על מקצת העם, אתה יכול ללאות חסרונות ונוגמים, אבל "ויכלו לא תראה" בכל ישראל יכול לא תראה שום פגם.

معدדים הפתרים חמוץ

אללה פקודי המשכן, משכנן העדות' (לח, כא). מבאר אור התורה "עדות" רמז לעדויים הכתירים שקיבלו בני ישראל בשעת מתן תורה. על ידי חטא העגל איבדו ישראל את כתרם עדים, ואילו בשעת עשיית המשכן נתרча העגל הקביה, וממילא חזרו ונשכו להם העדים. על שם זה קראו המשכן "משכן העדות".

שם משפטנות

אללה פקודי המשכן, משכנן העדות' (לח, כא). מבאר הרב ה"כלי יקר" זה כפלת ואומרת "ירמשכן משקר" לרמז על שני משכנות, המשכן הרוחני שלמעלה והמשכן הגשמי שלמטה. אלומ המיליה 'העדות' נאמרה במשכן השני דזוקא, מפני שיעדותו שיכתך רק בדבר מכוסה ונעלם, ואילו על דבר גלי אין צורך בעדות. لكن צרכים עדות שבמשכן הגשמי היותה השראת השכינה.

מחפה פרצוץ

והם הביאו אליו עד נדבה בבוקר בבוקר" (לט, ג). מבאר ה"כלי יקר" זה סימונה של נדבה הניתנת ברצון ובכל הלב, שהנותן בא מעצמו ומביאה "בבוקר בבוקר"; משכים ונוטן.

חביבות המשכן

וישעו בני ישראל בכל אשר ציווה ה' את משה, כן עשו ולט, למ. מבאר רב ה"כלי יקר" בפרשיות ויקה-פקודי התורה חזרת על כל פרטיו עשית המשכן וכלו, ואין היא מסתפקת בפסוק "וישעו בני ישראל בכל אשר ציווה ה' את משה, כן עשו". הclfת דבר מעידה על כל חברתו. המשכן, מקום שרשת השכינה, היה יקר וחביב עד מאד לבני ישראל, ומפני חברותו נכפלו כל פרטיו.

אורות הקשרות

קיי, ובארחות חיים הלכות ברהמיה^ג), שצורך אדם לסלק את הסכינים מעל שולחנו בעת ברכת המזון, שחלילה לא יאבד עצמו לדעת בחגיגו לברכת ובנה ירושלים עיה"ק במורה בימיינו וגורי, וכמעטה המבוואר בשיס' בחסיד אחד שהרג עצמו מרובה צער בהגיעו לפסוקים אלו. ושמועית לת"ח אחד שהרצחה את תמייתו על הלהקה זו ובפני הגור"ח קנייבסקי שליט"א, וכי באמות יש מקום לחשש זה במנינו שיקום מאן דהוא ואיבד עצמו לדעת מוגדל צער השכינה. ועל הדבר חשוב לו הרבה: הkowskiיה היא לא על דברי הגמי' וההלך, הקושיא היא על עצמוני שנטרכו כל כך מהבנת עומק הצעיר על גלות השכינה וחורבן הבית, עד שאנו תמהים וושאלים כיצד תמכ שadsם גינע למדרגה זו. אך זו דרך האמת לפשטו מכם, שצורך האדם להגען למודרגה של חשש שיאבד עצמו מוגדל צער החורבן וגלות השכינה, עד שצורך להשיר הסקינים משולחנו בעת ברכת המזון!

וידועים דברי הגמי' בברכות ו, ב: 'כל הקובע מוקם על פניו אי חסיד מתפלמידיו אברחים יהיה בעוזו, וכשותם אמורים רבי אלעוז של אברחים אבינו. ומרגלא בפומיה דרבינו האדמוני רבי אלעוז אברוחצירה צוק"ל אשר העיר, וכי מה בכך שקבע האדם מוקם מיויחד לתפלתו, עד שזכה לכל הברכות והתארים המפולגים הללו. ופירש בטוב טעם, שאין הכוונה כאן לכיסיא' מיויחד, אלא הכוונה להקב"ה שנקריא יHAMOKOM, והיינו כל הקובע את עיקר תפילתו לבבונו של מוקם - להרבבות כבוד שמים ולוקן על גלות השכינה וכו' ולא משליק את עיקר יהבו על בקשותיו הפרטיות, אזי במידה כגדן מידה - אלוקי אברחים עוזר. וזה האות שהוא חסיד ונעוי, שכן אין לך אדם המתחסعدם קומו גדול מזוה, וכן רק מי שהוא עניין - המבטל את כל רצונותיו בפניהם כבוד שמים יכול להגען לדרגה זו. וуд כמה הדברים אינם למי שאמורים, נוכל ללמדו מעובדה זו: שמעתי מפי מגיד אמת, שפעםachaת הגיע בחור ישיבה מחוץ לעיר כדי להתיעץ עם רבינו אודות שידוך שהצעע לו. ואחרי ישיאו החזרו לדרךו בשעתليلת מוארות, גילה שאיתר את האוטובוסים האחרון. כשנודע הדבר לרביינו, הזמין מיד לביתו והגיש לו בעצמו דברי מאכל ומשתה וACHINE' החיזע לו את מיטתו. כשלעה הלה על יציעו, שמע עזקות שבר הבוקעות מחדרו של רבינו הקדש לדלת החדר ושמע את רבינו מקוון בתיקון חצאות על חורבן בית המקדש וגולות השכינה בבכיות נוראות אשר לפיו תיאורו נדמה שווה עתה קיבל רבינו את הידיעה שעכשיו ממש נחרב בית המקדש! אכן זה קובל מוקם לתפלתו כפשטו וכמדרשו.

בבבון גאנז גאנז אונז

הרב יהודה דרעי
הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

הרבות והמוסعة הדתית באר שבע

לשכת רב העיר

לשאלות רבים בדבר מצוות "זכר למחצית השקל"

1. הננו להודיע כי על פי פסיקת כב' המרא דעתרא שליט"א סכום "זכר למחצית השקל" עומדת השנה **30 ש"ח** לכל נפש וכל המוסף יוסיפו לו מן השמים לצאת ידי חובת כל הדעות.
2. הויאל ומצווה זו בזמן זהה היא מדין צדקה, מצויה ליתן סכום זה לכל אחד מבני הבית – בנים ובנות, גדולים וקטנים. ויש אמורים אפילו על העובר בمعنى אמו.
3. מצויה מן המובהר לתרום צדקה זו למוסדות התורה בעיר, וכאשר אדם מודרך בכשרות ובשער מצוות, כך עליו להדר ולחפש את מקומות התורה המובהרים בעיר.

**ברכת התורה
לשכת רב העיר**

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משלוחנו של מורהנו המרא דארתא הגאון הגדול רבי יהודה דרורי שליט"א

הלכה אדר פורדים

משלוח מצות, מהנות לאביזרים, סעודת ושמחת פורדים

ש - המשר מתנתינו לגבאי צדקה לפני הפורים - כדי לחלקם לאביזרים ביום הפורים, האם יצא ידי חובה?

ת - אפשר למסור מתנות לאביזרים בידי גבאי צדקה - כדי שיחלוקם לאביזרים, כולם מצוה בו יותר מאשר משלוחו. ועל כן. צריך שהמתנה תיתן לידי האביזר, ביום הפורים. לפיכך, המשר מתנתינו לגבאי צדקה אפילו לפני הפורים, כל שהנעה לאביזר ביום הפורים. יצא ידי חובה.

ש - האם אפשר לקיים מצוה זו, גם במתן בסטר?

ת - מצוה מן המובהר לקיים מצוה זו במתן בסטר. ועל כל פנים, פשוט שאין צורך האביזר לדעת מי הנתן.

ש - מי הוא אביזר, אשר אפשר לקיים בו מצות מתנות לאביזרים?

ת - אין צורך לבדוק במצבו של האביזר, אלא כל הפושט ידו בפורים, נונטים לו.

ש - מהו אמן סעודות פורים?

ת - זמן סעודת פורים, הוא ביום ולא בלילה. והגנו להתחיל הסעודה לאחר תפילה מנוח גודלה. ואם קיים סעודה או בליל פורים, לא יצא ידי חובה ועל כל פנים. טוב שם בלילה ורבה קצת בסעודתו ולבש בגדי יום טוב.

ש - האם נשים חייבות בסעודת פורים?

ת - נשים חייבות בסעודת פורים. כיון שגם הן היו באותו הנס.

ש - האם צריך לשטר גם את הקטנים בסעודה זו?

ת - מצוה להחיק גם את הקטנים בסעודת פורים, כל שהנעו נילע חינוך.

ש - האם חייבים באכילת פת, בסעודת פורים?

ת - יש אמרים שצורך לאכול פת בסעודת פורים, וכן היא דעת כמה מגדולי הפוסקים. והוא לחוש לדעתו זו, ולאכול לפחות קצת פת וועל כל פנים העיקר להלכה, שכן צורך אכילת פת בסעודת פורים. לפיכך אם שכח לומר "על הניסים" בברכת המזון, אין צורך לחזור.

ש - האם צריך לאכול בשר ויין בסעודה זו?

ת - ראוי לאכול בשור ולשתות יין בסעודה זו, שכן אין שמחה אלא בכשר ויין. מכל מקום אם אין ידו משנת בשר ויין, או שם מזוקים לו, אין זה מעכבר.

ש - האם חייבים להשתרכו בסעודת פורים?

ת - חייב אדם לשחותיןין יותר מהרגלים - עד כדי שכורות, ובכלל שלא יפסיק על ידי זה ברכת המזון או תפילה ערבית, והחכם עניינו בראשו. וכן המוקםatti, לספר מעשה נפלא שיבן כדי למלמדנו על חשיבות תפילה ערבית של מוצאי הפורים, אשר לצערנו, רבים מולדלים בה עקב שכורות ועיפויות. ומעשה שהיה כך היה: כשהנפטר הגאון רב ביתא אשכנז צייל בע"ל ב"ה קראא, התא הוא וב"ה אשד אשד החשובים קיבלו עולמות נתקיימיו ככב' הרב צ"ל, לאחר שש"ס את הספונו האזון, עמד שם אחד מהקהל ואמר, יש עוד מעלה אהת ששבח מיר להזכיר: "בימים פורים לעת ערב, ומן שוכלים שקוועים בתוך הסעודה הדשונה של פורים, הרה רבינו נהג לתת מסכה על פניו, ולפקוד את בתיה הקהילה, והיה רודע את הציבור בחשיבות תפילה ערבית וכ"ש - שהוא המשיבה מעל פניו לתודהה בכל הנוגדים, וזהק מה עם עירית...!" וזה היה מזרז את ערד מסעודת הפורים. ישמעו חכם וויסוף לך.

ש - האם מותר לעשות מלאכה בפורים?

ת - אולם מעיקר הדין, פורים מותר בעשיית מלאכה. מכל מקום כבר פשט המנהג בכל מקומות. אין עשוים מלאכה ביום פורים, אך ליל פורים מותר בעשיית מלאכה. וכל העשויה מלאכה ביום פורים, איןו רוחה בה סימן ברכה. ברם, מלאכותיהם לשם לצורך הפורים, כגון מלאכות הבית, וכן גילוח הוקן וניטילת צפוניים וכו', מותר לעשותן בפורים.

ש - בעל עסק המשיק פועלים גויים, האם יכול לעשות מלאכה בפורים על ידם?

ת - מותר לנו לעשות מלאכה עבור היהודי, לפיכך יכול לפתחו את עסקיו בפורים ולהעילים על ידי כוראים.

ש - האם מותר להתחפש בפורים?

ת - מותר להתחפש בפורים, לצורך שמחת הפורים. אך יש להקפיד שלא ילبس נכר בגד אשה וכן להיפנק. משום שיש בזה חשש לאיסור תורה. וכן רק להזהר בזה, גם בתחפושות בניו הקטנים.

ש - מהו שיעור משלוח מנות?

ת - מצות משלוח מנות מתקיימת במשלוח שני מיני אוכלם או מiskim שונים, לאדם אחד. וב└בד שיויה בהם כדי שייעור האכילת סעדיה. וכל המרבה לשולח מנות מוכובדות ולאנשים נוספים. הרוי והישוב.

ש - האם נשים חייבות במצוות זו?

ת - נשים חייבות במצוות זו. כיון שגם הן היו באותו הנס.

ש - מי שפטו על שלווח אבוי, האם חייב במשלוח מנות?

ת - בנים ובנות שהנעו לכל מצות חרבם בפורים. איןו יצאו ידי חובה. ואם סמכוים על שלווח אביהם. וראוי להחיק בזה גם את הקטנים שהנעו לכל חינוך.

ש - השולח מנות לחברו לפני פורים, האם יצא ידי חובה?

ת - השלח מנות לחברו לפני פורים, לא יצא ידי חובה. והוא אומרים אףלו אם הגיעו המנות לעידם בפורים. איןו יצאו ידי חובה. אלא אם כן המשולח עצמו היה בפורים. וכן רואוי להנוגן, כדי לצאת ידי חובה כל הדעת.

ש - האם צריך לשולח מנות ודואק על ידו שליח?

ת - יכול אדם לחתה בעצמו את משלוח המנות, ואין צורך בזו שליחות. לפיכך יכול לשולחו גם על ידי מי שאינו בר שליחות, כגון קטון וקטנה.

ש - השולח מנות לחברו, מבלי לציין את שמו וזהותו, האם יצא ידי חובה?

ת - צריך שהמקבל ידע מי שכתב או בעל פה, מי הננתן. ואם לא עשה כן, אפשר שלא יצא ידי חובה.

ש - מהו אמן משלוח המנות?

ת - מנהג טוב נהוג בעולם, לשולח מנות לפני סעודת הפורים. ועל כל פנים, מצוותה כל היום. אך אין ומינה בלילה.

ש - השולח מנות לחברו, בגין אב לבנו או להיפנק, האם יצא ידי חובה?

ת - השולח מנות לחבריו ואפילו בן - לאביו או להיפנק, יצא ידי חובה.

ש - שלוח מנות לחברו, אך לא רצתה לקבלם ממנו, האם יצא ידי חובה?

ת - יש אמרים שאין יוצאים ידי חובה משלוח מנות. אלא אם כן נתקבלו בפועל. לפיכך, כל שלא רצתה לקבלם מכל סיבה שהיא. או אףלו אם מחל לו עליהם. אפשר שלא קיים המוצה.

ש - מהו שיעור מנות לאביזרים?

ת - מצות מנות לאביזרים, מתקיימת בניתנת שתי מנות - לשני אביזרים, כלומר מנתנה אחת לכל אביזר. ושיעור כל מנתנה מעיקר הדין, הוא אףלו פורטה אחת. אולם המנהג לחתה בכל מנה, שיעור זהה ערך של שלוש ביצים פת (כ-170 גרם) ולפften. טוב שתהת בברם, כל מה שנאמר "כממון פון לאביזרים" (פדור יטמירה 287) ברכס, הכל המרבה לשחמי לבנות נשברים במנותות גדולות יותר, הרוי והמושב.

ש - האם נשים חייבות במצוות זו?

ת - נשים חייבות במצוות זו. כיון שגם הן היו באותו הנס.

ש - בנוי הסמכוכים על שלווח אביהם, האם חייבים במנות לאביזרים?

ת - בנים ובנות שהנעו לכל מצות, חייבים במצוות זו, גם אם הם סמכוים על שלווח אביהם. וכמוהן שואוי להחיק בזה גם את הקטנים שהנעו לכל חינוך.

ש - האם יוצאים ידי חובה מנות לאביזרים, גם בדברי מאכל ומשתה?

ת - אפשר לקיים מצוה זו, גם בדברי מאכל ומשתה, לפי השיעור האמור לעיל.

ש - האם יוצאים ידי חובה מנות לאביזרים, גם בדברי כספית?

ת - אפשר לקיים מצוה זו, גם בהמחאה כספית, וב└בד שהניע מועד פרעונה, וכן לפודתה בו ביום.

ש - מהו אמן מנות לאביזרים?

ת - מנהג טוב נהוג בעולם. לקיים מצוה זו לפני סעודת הפורים.

ועל כל פנים, מצוותה כל היום, אך אין ממנה בלילה.

אורות עונג שבת

**עושר
ברכת המזון**

הארורה הדלה תמה, והרבנית פפנאה אל בעלה בקהל נשבר: "רוואה אמרתך אמתה, פפלו את הולמים שסודנו". קבלתיה בחשאלה ממשחקן. את סודה של כל הלחט שמירה הרבנית עד תום הארוחה, כדי שלא לקלקל את TABUNO של בעלה. באמורה זאת פרצה בכבי רוחישן, אין בemet פורתה פורטה, ובכמוה אכיל אוילע", חוסיפת מינירבה.

עינויו של ר' יישרל-יעקב הצעטו
בדמעות למשמע הדברים. ר' יוסטץ' חסידים ברך על מזון בוכונה
ובתמייניהם, כשהוא מודיע ש'

רבי יוסדרחים לבש את מעילו
העלילון ובאמירות שלום לרעיותו
יצא את ביתו. ר' ישראלי יעקב,
שעדם כלאותה עת בפניה, כראה
אויאנו ואה, החולט היה הוא ויבן
לארות לאיזה סוג של פרנסה
התכוון רבה של ירושלים. אכן יצא
רבי יוסדרחים מוהבי, מירח נס
השכח במלוך הרוחה, וזה צעד
בעקבותיו של חבר, מביל שואה

רבי יוספ' חים שירך את גנו
בכבודנות הרחבות שבמעלה
השכונה. עבור זכו פנה מינה,
כחואה יוצא מן השער שעלייד
משגבן ברך. כל אותה שעה שמר
ר' שראל-יעקב את עדדי. רבה
של רוח וחלום פסע עתה בכיוון רחוב
המידאן.

משחו מושר היה בכון הולכתו של רבינו יוספ' ח'ים. שכן חכיר את מקומותה הביקורי הקבועים של רבנו, וידע כבויונו לה לא מנצח אף אחד ממאז טרם מוקמות. מצד שני, וליתכו הבהיר הבוטחת של רבינו יוספ' ח'ים העידה כי הוא ידוע לאן פנו מודעת.

לפתע הבהיר "ישראל יעקב כי
הרב עזר והתוכף להרים משוח
מהאוצר. השכן זורא את צעדיו
כדי שיכל להבחן יטיב במעשו
של רבו. המראה שנגלה לעיניו
השαιיר הומם ונרעש: על הקרוקע
היו נוהדים שני נפלויים זוב וחור.
בימים ההם היה כל מטבח כזה
בעל עדך רב מאד. רב יוסף הרים
ההרים את המבענות, הכנסיטס ליטיס
כאילו לא אירע דבר והסתובב
לאחוריו.

באותו רגע החיבור בר "ישראל-יעקב", והחיבור כי זה יעקב אחיוו כל העת. בחיקון רחב פנה לעברינו ואמר: "כעת, לאחר שברוך ה' מצאתי פרנסת, הרבה אפוא לאפשר ברובותה".

הרב יוסף שלמה טרייקי זצ"ל
בר עליה זל
והרבנית רחל טרייקי ע"ה
בת סמי' זל
ת.ג. ב.ה.

וְיָהִי זָהָב הַתְּנוּפָה" (לח, כד). אומר המגיד מזריטש גע'יא לאור המטרה ההקדושה והכוונות הטובות קיבל הזהב תנופה, ונעטלה וזכה לתיקון. על פי רוב, בשאנן יודיעים לנוhow נכון בזחוב הוא גורר אחריו את האדם לירידה עמוקה.

לען כהן

ויהי זהב התגנופה (לה, כד). רבי יושע מאניפולי ויעיר אמר מי שאומר אין לי כסף' אומר חסר לי כסף' דבר שקר, שכן הכסף איננו חסר כל עיקר.

טסונה הפלול
ויהי זוחב התנופה" (לח, כד). מבאר רבינו נתלי מרופשייך ז"ע"א צרך
זהירות מהכקספ, כי אין מסווה טוב מהחקספ. הוא מסתיר את כל חסרוןותיו
ההישר. אם בכלל זאת ממצחים חסרוןויותו, הרי זה מפני שהחזר לו עוד
אחד. להסתיר גם חסרוןות אלה.

משמעותן של א' בז' ש'

ויהיז זהב התגופה, (לה, כד). אמר הצדיק מרענן ז"ע "אמון גול אין בט ברכה וסופו שיזיק, משוריך ידק ממומו שלא ביושר. שהנה את חטא העגל עשו הארץ הרבה רב ממון שהיה גול בידם. בני ישראל במצרים זכו לרכוש גדול את הכספי שהכנסיס יוסף למצרים בשבע שנות הארץ. מה שאין כן העבר רב הם אלו שהשאילו את כל הכספי וכל זהב, וזהו נחשב לי' ממון שלא ביושר", כי הרי השאילו לא כל כוונה להחזיר אותו להם כלל, נמצאה שזה בדרך של מרומה וממון זה גול הוא בידם, ואכן, סופו שהזיק והערב עבר בעמו את העגל, כפירוש רש"י על פסוק י"ד זכי דברים א, א). על

לא לחייב

ולא יכול משה לבוא אל האל מועד כי שכן עליו הען וכבוד ה' מלא את המשבcn' (מ, לה). חבורה של יהודים בווינה שפרשו מדרך התורה הקימו לחם בית תפילה שדמה לנכסייה יותר מלכית נכסות. הם השקיעו בבניין הווון כבאותיות זהב ובה הוועתקו מילוט הפסוק "וכבוד ה' מלא את המשכן". פעם אחד עבר במקום רבינו צבי הירש חי' ז"ע א' שבר שלא מותאים לבנות בית הכנסת בצדורה של נססייה, וראה את הכתובות המתונוסת מעל בית התפילה. אמר רבינו צבי הירש לסובבים אותו בחיקון "הפסוק שנבחר הוא אכן הפסוק המתואם, אך לא סופו של הפסוק, אלא דזוקה תחילתו". ממה הכוונה? תורו השומעים. "למקום הזה מתאימה תחילת הפסוק יולא כל משה לבוא אל אוחל מועד". לא להיכנס'.

דلت ביתו של רבי יוסף חי זוננפלד, רבה של ירושלים, היהת פורה להפוך לפיו כל אדם. אמנים תננו להיכנס אל ביתו בכל עיר הימנה, אש"אש בעניינו – תלמידיו הרכמו

רבה של ירושלים לא הסתפק
בשיעור צורותיהם של האנשים,
אללא גם דאגה ואmittה להקל
אתון. לא היה כמעט מוקהה של
מזיקה בירושלים, שידור של רבי
יוספחים לא תחיה מושבתה
במאכזים לטייע ולעוזר. והוא
קיים קשרים עם כל גבאי-הצדקה
בעיר, וכשהיא מתעוררת צורך וחו'ר
בתפנימה כספית, היה מודיע על כך
לבאים והם כבר אגנו בהשלמת
המשמנה.

אולס התנהגו וו של רבי יוסף
חיבים חיפתא למשה על דחקתו
הרבה. מעולם לא העז אף לרומו
למשחו מהבאים אל ביתו כי
זקוק הוא כה סוף. אורה היה מתקבל
משמעות דוחשית דלה, שלא היה
ביה די לפירנס את פיותנו נורבניטו.
מה עוד, שבעצמו נהג להפריש
סקומים ניכרים לצורכי זדקה.

יתכן שהאנחים הינו, כי מי שסכוימים גדולים של זדקה עוברים תחת ידו, אכן סובל ממחסור. אך זו היהת הנהנה מוטעית. רבי יוסריהים לא נגע בפרטום מכמי הרצאה, ואחר-על-יפין, מעולם לא פה לאמשׁר בברשותו.

היה לו שכן, ושמו ר' ירושלְאֵילִיקָב. הוא בכר היה יישש, ונוגה להיכנס אל בית הרוב לעתיתם תכופות. וום אחד שמע נקישה קלה והסנית על דלת העץ הופעעה של. כשבטה את הדלת, הופעתו למוצא מול את הרובנית זוננפלד, רעייתו של הרוב. בלחישוה מבויהשת שאלת, אם תוכל לבלב המשאלה כייר למס לאווחות הצערים.

השכן, בלב רוגש, פנה אל ארון המטבח, ובהיר בכיכר היפה והמודברת מלהה שאחתה דעריתו. הוא הגיעו את היכיר לרבניתו, והיא שפחה אל בותה תוך מלולו מילות מורה.

ר' ישראל-יעקב היה נערו. זה כבר חס שמשחתת הרב טבלת עוני ומיחסור. הפעם החיליט לדוד את העניין מקרוב. כעבור דקוט אחדות נחש על דלת ביתו של רבי יוספ' חיים ונכנס פינימה. הרב, שקיבלו כדרוכו במאורע פינימה, הסב על השולחן עם רעיהו. על השולחן עמדה הכירה שנטו להם ישראל-יעקב ולצדיה כסותות תה. וזה היה אורתה הצהריים של הרב והרבנית.

ר' ישראלי עקיבז זעוז למרה העוני והמחסור, אך החילט להבליג בינותיים ולא לומר מילה. בראשו כבר ברור את המיללים הקשות שהתוון להשמי באזוני עסקני החקל. בעודו מעדין נימנש שבא לעין בספר מספריותו של רבוי יוספ' חייט, ניגש לאחת הפינות והאזין לדברי התשניים באזוניים כרויות.

לקים בנו חכמי ישראל

שבת שלום!

